

Cinc poemes de W. H. Auden

Versió catalana de Salvador Oliva

Captura

¿Què pot ésser aquest so tan plaent a l'orella,
allà baix a la vall ressonant, ressonant?
És el so dels timbals dels soldats escarlata,
dels soldats que s'acosten, amor.

¿I què són aquells llums resplendents i diàfans
allà baix a la vall oscil·lant, oscil·lant?
El reflex que fa el sol a les seves cuirasses
mentre es van acostant, amor meu.

¿Cap on van els soldats amb les armes que duen,
i amb aquests bells fusells què faran, què faran?
No res més que usuals maniobres, amor,
o potser ens adverteixen d'un mal.

¿Deixaran endarrere el camí de la vall?
¿Per què tomben i es van acostant, acostant?
Obeeixen les ordres, amor, de qui els mana,
i no cal tenir por del seu pas.

¿I no s'han aturat perquè el metge guareixi?
¿No han frenat els cavalls, els cavalls?
Cap dels seus no és ferit, amor meu, i segueixen
tots plegats endavant, tots plegats.

¿Han vingut fins aquí pel rector de la vila?
¿És per ell que han vingut, cabells blancs, cabells blancs?
Ja han passat per davant del seu clos, amor meu,
i no l'han visitat.

¿Han vingut pel pagès de la casa veïna?
¿Han vingut pel pagès tan astut, tan astut?
Endarrere han deixat el seu mas, amor meu,
i acceleren el pas, apressats.

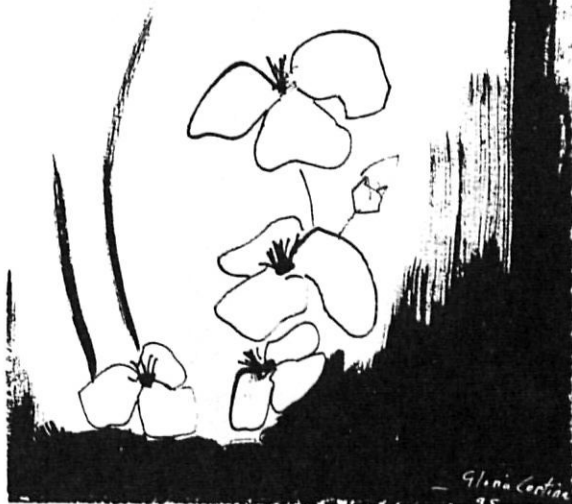
¿Per què em deixes, amor? No te'n vagis de casa!
¿Són els vots que em vas fer un engany, un engany?
No, no ho són, amor meu, vaig jurar d'estimar-te;
però el temps de marxar ja ha arribat.

Oh, la porta no tanca i s'esquerda la fusta,
pel jardí van entrant furibunds, furibunds;
com ressona el metall de les seves cuirasses,
com els cremen els ulls ardentment.

Aquest estimat

Abans d'aquest estimat,
hi va haver aquell i aquell,
una família
i una història,
i l'adversitat d'un fantasma
amb un nom agradable
que avergonyia el veïnat.
Abans d'aquest darrer,
hi havia molt a fer:
passar fronteres
mentre els vestits es feien vells,
donar monedes
en un alberg barat,
abans d'aquest darrer,
abans d'aquest estimat.

Una cara on el sol
es fa més radiant
ens pot commoure, però això
no significa cap any nou;
aquesta gratitud pels dons és menys
que allò que ja hem perdut;
el contacte amb les mans que vam estrènyer
en uns espais hipotecats
i aquest somriure
donat graciosament, amb les paraules
«Bon dia. Bona sort»,
de fet, no és cap trobada,
sinó l'esguard del nostre instint:
un amor cap enrere.

Els tres companys

¿Cap on vas? –li va dir l'hostaler al caminant–.
És adversa la vall quan fumegen els forns,
més enllà hi ha un femer de sentors que enfolleixen,
i aquesta és la tomba que tempta els valents.

¿I ja saps –li va dir el poruc a l'audaç–
que el captard serà lent quan caminis pel bosc,
que els teus ulls diligents ja recelen del cingle
que has tingut sota els peus, del granit als sembrats?

¿Quin ocell és aquest? –diu l'horror a l'ardit–.
¿Has vist l'ombra que ronda pels arbres vinclats?
La figura amatent et rastreja en silenci,
i aquest gra que ara tens a la pell és un mal espantós.

Abandona l'hostal! –li va dir el caminant.
Els teus ulls no ho veuran! –va respondre l'audaç.
És a tu que et segueixen! –contesta l'ardit.
I allunyant-se'n, tots tres van reprendre el camí.

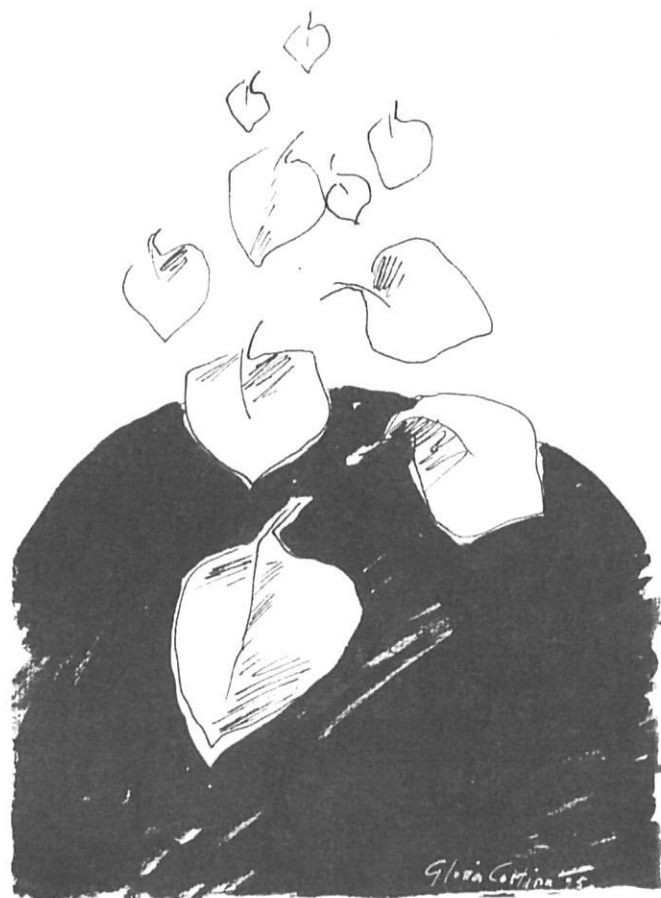
Pareu tots els rellotges

Pareu tots els rellotges, despengeu els telèfons,
doneu al gos, perquè no bordi, l'os millor,
silencieu els pianos, i amb timbals amortits
emporteu-vos el fèretre, deixeu entrar els dolguts.

Que els avions planegin amb queixa dalt del cel
escrivint-hi el missatge: el meu amic ha mort;
poseu senyals de dol als coloms de la plaça,
i que els guardes es posin els guants negres.

Per mi, ell era el nord, el sud, l'est i l'oest,
el treball setmanal i el descans de diumenge,
migdia i mitja nit, mots i cançons;
Jo em creia que l'amor podia durar sempre: anava errat.

No vull estrelles ara, feu-me negra la nit;
enretireu la lluna, desarboreu el sol;
buideu el mar, desforesteu els boscos,
perquè ja res pot dur-me res millor.

Si jo t'ho pogués dir

El Temps no t'ho dirà, però ja t'ho vaig dir;
el Temps només coneix el preu que hem de pagar;
si jo t'ho pogués dir, t'ho faria saber.

Si hem de plorar quan els clowns representen,
o entrebancar-nos quan toquen els músics,
el Temps no t'ho dirà, però ja t'ho vaig dir.

No hi ha bonaventures per endevinar,
perquè t'estimo més del que et puc dir;
si jo t'ho pogués dir, t'ho faria saber.

Els vents han de venir d'algun indret, quan bufen,
i alguna cosa fa que les fulles decaiguin;
el Temps no t'ho dirà, però ja t'ho vaig dir.

Potser les roses volen créixer realment,
i la visió vol romandre de veres;
si jo t'ho pogués dir, t'ho faria saber.

Suposa que els lleons s'aixequen i se'n van,
que s'escapen corrents soldats i rierols,
¿no et dirà res el Temps, tret que jo t'ho vaig dir?
Si jo t'ho pogués dir, t'ho faria saber.

Salvador Oliva